

ИСТИНА О КОСОВУ

Да би грађани Србије одлучили да ли су за „одбрану Косова“ и по цену одустајања од чланства у ЕУ, обавеза је и Владе и Цркве и Скупштине и САНУ и свих медија, да народу саопште пуну истину о томе шта се то "брани" и какве ће, неизбежно, бити последице опредељења за "одбрану Косова"! Ту пуну истину мора да говори СПО, јер је казивање истине увек било наше темељно програмско опредељење.

1. Кумановским споразумом и Резолуцијом 1244 СБ УН (јуни 1999.), држава Србија је протерана са територије тадашње АП Косова и Метохије. Успостављена је прелазна и привремена управа (протекторат) УН и трасиран етапни пут ка независности, што се и десило 2008. године. Међународни суд правде у Хагу пресудио је да проглашење независности Косова није противно ни међународном праву ни Резолуцији 1244 СБ УН, али се две сталне чланице СБ, Русија и Кина, посебно Русија, противе укидању Резолуције 1244. Због њихових стратешких интереса, за њих је, на Косову, и сада, 10. јуни 1999.

2. Документ о "коначном статусу Косова" сачинио је фински дипломата Марти Ахтисари, специјални представник генералног секретара УН и добитник Нобелове награде за мир. Између осталог, Косову је забрањено да, као своје државне симболе, користи заставу, грб и химну суседне Албаније. Забрањено је и уједињење Косова и Албаније. Српски језик и ћирилица проглашени су, уз албански језик и писмо, званичним на читавој територији Косова. Општинама са српском и неалбанском већином загарантована је локална аутономија према највишим европским стандардима, право да

формирају асоцијацију (заједницу) српских општина и да се, културно и економски, повезују са матичном Србијом. Све наше цркве и манастири, као и њихови поседи на КиМ, проглашени су за “неотуђиво власништво Српске православне цркве са седиштем у Београду”. Око 39 српских цркава и манастира, морају се успоставити "заштићене зоне", у које се Албанци не могу насељавати и на коме простору не могу ништа градити.

Скупштина Косова усвојила је Ахтисаријев документ у целини и прогласила га Уставним темељом, а Србија га је одбацила.

3. Независност Косова до сада је признала убедљива већина чланица УН и 23, од 28, чланица ЕУ. Тај број ће се само повећавати. Пасоше државе Косово признаје 175 од 193 чланице УН.

4. Српске цркве, манастире и духовну српску баштину на Косову, као и безбедност Срба, може штитити само тамошња полиција, мешовита албанско-српска полиција, а ЕУ је врховни гарант заштите. ЕУ и НАТО. Нико други. Не смемо никада заборавити да су нам, у вековима турске окупације, и Пећку патријаршију и Девич и Грачаницу и Дечане, и стотине још цркава и манастира по Космету, чувале и сачувале породице и братства албанских манастирских војвода.

5. Трагично је и за трајну осуду то што су албански екстремисти, у марту 2004, спалили, тешко оштетили и оскрнавили више од 100 српских цркава и манастира на Косову. Трагично је и за трајну осуду, истовремено, то што су, у априлу и мају 1999, (По скорашњој ТВ изјави потпредседника Милошевићеве ратне владе, тада је са КиМ "протерано 800.000 Шиптара"!) војне и паравојне снаге Србије порушиле више од 200 џамија, медреса и текија, међу њима и Базар џамију из 1761, Халил ефендијину џамију из 1526,

текију Бекташија из 1790. године. Бројни и варварски злочини почињени су над косовским Србима 1998. и 1999, али та злодела су праћена и још масовнијим злочинима над Албанцима, чији су лешеве бацани, чак, и у реке и језера по Србији или тајно закопавани на полигонима полиције у Београду. Зло се не побеђује памћењем само туђег зла и ћутањем о сопственом.

6. Сагласно Бриселском споразуму, на целом Косову изабрани су, по законима Косова, одборници, председници и градоначелници у већински српским општинама и градовима. Истовремено, нису расформиране власти Срба, које "бира" Влада Србије својим уредбама и плаћа новцем грађана Србије. Те "паралелне структуре", према београдским "Косовобранитељима", чувају суверенитет Србије над Косовом. Тако, примера ради, градоначелник Приштине и његова свита седе у Грачаници, примају плате из Београда, знатно веће од плата запослених у Србији, а у Приштини живи само 28 Срба. Један "чувар суверенитета" плаћа се као управник Меморијалног центра "Боро и Рамиз", иако тог центра одавно нема и тамо је споменик Билу Клинтону. Таквих је још око пет хиљада. Они су одборници и председници општина, не само српских него и албанских, начелници округа, директори, координатори... Захтев ЕУ да се распусти та илегална и паразитска мрежа, која прескупо кошта Србију, у Београду се проглашава за јерес, уместо да се покрену и кривични поступци за криминално финансирање једне фатаморгане, хиљада људи који ништа не раде, које не бирају грађани и који су изнад закона Србије.

7. У Бриселу преговарају премијери Србије и Косова, а не градоначелници Београда и Приштине. Лажни називи за суштину не могу променити суштину.

8. Велика је и силна држава Кина, која нам, уз Русију, у СБ УН, "чува" Косово у Србији. За озбиљно промишљање је и да ли је, баш, пријатељски када вас неко подстиче да браните оно што немате, уз ризик големи да пострада и оно што имате? Грађанима Србије мора бити предочено и шта ће све бити угрожено, и то најдраматичније, ако одлуче да подижемо косовски зид према ЕУ и Западу. Сурово би, и економски и демократски, пострадала цела Србија. Жртва хаоса, незнања и пропадања и државе и народа били би, такође, и Срби са Косова. Патријарх српски говори: "Србија без Косова је труп без главе". То значи да је Србија мртва, да је нема, већ 15 година. Србија је у мукама, и то великим, али је Србија, и без изгубљеног Косова, жива, хоће и мора да живи. Да ојача, да се усправи, да стекне моћне савезнике, да се одвеже од мртвих митова и, на жалост, још живог поретка који је и скривио губитак Косова.